

fos ocupat per un príncep de la casa de França, esdevenia una realitat si aquest tron l'havia d'ocupar l'emperador d'Alemanya.

La conseqüència d'aquest canvi d'actitud d'Anglaterra i d'Holanda fou el tractat d'Utrech, pel qual es convenia que les forces dels aliats contra França i Espanya evacuarien Catalunya, on s'havien fet fortes.

Els barcelonins tractaren d'aconseguir que l'evacuació no es realitzés fins que Felip V no hagués garantit els furs i les llibertats de Catalunya, però, aquesta era una qüestió que tenia molt poca importància per a l'emperador d'Alemanya, en el qual amb tanta inocència els catalans havien confiat, i el 22 de juny de 1713, va signar-se el conveni d'Hospitalet de Llobregat i les forces de l'arxiduc lliuraren a les tropes franco-espanyoles les viles on s'havien mantingut.

Es va fixar el lliurament de la ciutat de Barcelona per al 15 de juliol de 1713. Els barcelonins, però, no es conformaren i fou convocada la Junta de Braços Generals per al 30 de juny. Casanova fou un dels convocats.

El Braç Popular, al qual pertanyia Casanova, va proposar als braços eclesiàstic i militar que Barcelona es preparés a defensar amb les armes el manteniment de les constitucions, privilegis, usos i costums de Catalunya, i el dia 9 de juliol de 1713, Catalunya, ja abandonada per aquells que ella tan ardidament havia defensat, s'aixecava en armes contra el poder de Felip V.

S'organitzà la defensa. Rafael de Casanova va ésser nomenat de la Junta Secreta, encarregada de deliberar sobre les proposicions de caire militar que proposaria Villarroel, cap de l'exèrcit regular de Barcelona.

El 28 de juliol, les forces franco-espanyoles establiren el setge de Barcelona. El 30 de novembre de 1713, Rafael de Casanova va ésser elegit conseller en cap, càrrec que portava involucrat el comandament i direcció superior de la Coronela, que llavors comanava en Villarroel, constituïda per a la defensa de la ciutat.

El primer de desembre de 1713, Casanova va pendre possessió del càrrec. Després de moltes discussions s'acordà reconèixer com a governador de la plaça i del fort de Montjuïc, el conseller en cap, però convenint que, per delegació, aquest càrrec seria exercit per Villarroel, cap de l'exèrcit regular.

El dia 13 de desembre, el Consell de Cent va celebrar sessió, en la qual els consellers juraren.

Sembla que Casanova va prendre una part molt activa en la defensa de la ciutat, en col·laboració amb Villarroel.

El 3 de desembre, el duc de Berwick, que dirigia les tropes assetjadores, feu tocar a parlament i convidà a Barcelona a que capitulés. Fou rebutjada la petició després d'una sèrie de reunions, les quals tingueren com a conseqüència la dimissió de Villarroel. Llavors En Casanova assumí el coman-